

WIE KRIJGT FLUFFY?

Judith Summers

WIE KRIJGT
FLUFFY?

the house of books

Oorspronkelijke titel

Who gets Fluffy?

Uitgave

Penguin Books, Londen

Copyright © 2008 by Judith Summers

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2009 by The House of Books,

Vianen/Antwerpen

Vertaling

Karina Zegers de Beijl

Omslagontwerp

marliesvisser.nl

Omslagillustratie

Getty Images

Foto auteur

Diana Miller

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 2504 1

D/2009/8899/91

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Tabby, Hannah, Joshua en Nathaniel

Hoofdstuk 1

‘Goed, mevrouw Curtis, laten we dit nog een keer doornemen.’

De advocaat aan de andere kant van het mahoniehouten bureau ging verzitten, streek zijn handen nerveus over zijn terugwijkende zilvergrijze haar en boog zich, na zijn leesbrilletje goed te hebben gezet, over zijn aantekeningen.

‘Om te beginnen. De mogelijkheid dat het weer goed komt tussen u en uw man is uitgesloten?’

‘Absoluut, meneer Williams.’

‘En u weet zeker dat u op dit moment niet de voorkeur geeft aan een wettelijke scheiding van tafel en bed?’

‘Ja, dat weet ik heel zeker.’

‘Mooi. Dus dan gaan we over tot het indienen van uw verzoek tot echtscheiding van meneer Curtis wegens de onherstelbare echtbreuk van uw huwelijk, maar degene met wie hij overspel heeft gepleegd, wordt niet met name genoemd. Ziezo, en als uw man het verzoek niet aanvecht – ’

‘Nee, dat zal hij niet doen, dat verzeker ik u.’

‘Nou, in dat geval zal hij de ondertekende ontvangstbevestiging naar de rechtbank sturen. Vervolgens kunnen we het voorlopig vonnis van echtscheiding aanvragen, en daarmee zijn we dan een flink eind op weg.’

‘Mooi!’

Williams keek op alsof mijn enthousiaste reactie hem verbaasde. ‘Wist u, mevrouw Curtis, dat uw man zelf ook al een advocaat heeft geraadpleegd?’

‘Ja, dat is mij bekend,’ antwoordde ik. ‘Ik heb hem gezegd dat hij dat moest doen. En ook dat ik het zou betalen.’

‘Werkelijk?’ Er verschenen rimpels op zijn voorhoofd. ‘Mag ik misschien ook vragen waarom?’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Nou ja, aangezien u mij vertegenwoordigt, lijkt me dat alleen maar eerlijk.’

Hij trok zijn beide zwaar overhangende wenkbrauwen op. Ze waren niet alleen dringend aan een lifting toe, stelde ik vast, maar moesten ook hoognodig met een heggenschaar gesnoeid. ‘Eerlijk is een woord dat je hier, onder dergelijke omstandigheden, niet gauw van een cliënt zult horen,’ mompelde hij, waarna hij een brief van het bureau pakte. ‘Ze heet Martha Greenwood en is van Greenwood en Broadhurst,’ las hij voor. ‘Dit heb ik al van haar ontvangen. Een voorstel voor de financiële regeling.’ Hij boog zich weer over zijn aantekeningen. ‘Zo te zien hebt u gezegd dat u uw man vijftig procent van uw bezit wilt geven, met inbegrip van de helft van uw flat – een loft met twee slaapkamers in Islington, die, twee jaar voordat u meneer Curtis leerde kennen, door u is gekocht en op uw naam staat, en die sindsdien driemaal in waarde is gestegen. En u hebt ook gezegd dat hij de Audi Avant mag hebben die u vorig jaar hebt gekocht, en die eveneens op uw naam staat. Is dat juist?’

‘Ja.’ De stof van mijn zwarte Armani-broekpak maakte een troostend, zacht ruisend geluid toen ik in mijn stoel naar achteren leunde en mijn benen over elkaar sloeg.

Williams fronste opnieuw en prikte zijn Mont Blanc-vulpen in een regel halverwege het blocnotevel. ‘Bovendien biedt u hem de eerste keus van uw persoonlijke roerende goederen, te weten, alles wat er in uw huis staat, waartoe behoren uw nieuwe Bang & Olufsen-geluidsinstallatie, een originele, uit de jaren vijftig stammende Charles Eames-stoel met bijpassende footstool die u twee jaar geleden ter gelegenheid van uw trouwdag voor meneer Curtis hebt gekocht, en een gesigioneerde, originele litho – getiteld *Welcome to Hell* – van... Wie is de kunstenaar? Ik vrees dat ik mijn handschrift niet zo goed kan lezen.’

‘Banksy.’ Ik spelde het voor hem.

‘Dus niet een van de impressionisten dan, hè?’ Hij glimlachte vluchtig om zijn eigen grapje. Ik kon de rimpeltjes bij zijn mondhoeken bijna horen kraken. ‘De gesigioneerde litho van Bányó die uw man u... áfgelopen Kerstmis cadeau heeft gedaan. U bedoelt de Kerstmis die net is geweest? Een litho van achtduizend pond?’

‘Ik vermoed dat hij intussen meer waard is. Maar het ding is eerlijk gezegd meer zijn smaak dan de mijne.’

Williams schraapte zijn keel. ‘En verder, hoewel u gedurende uw huwelijk de enige kostwinner bent geweest...’

Ik hield mijn hand op. ‘Niet de éniige kostwinner, maar wel de voornaamste. Ik heb voor de dagelijkse organische ciabatta gezorgd, om het zo maar eens te zeggen, terwijl Mark af en toe een korstje van een halfje wit van de supermarkt heeft ingebracht.’

‘Inderdaad.’ Hij veranderde iets in zijn aantekeningen en ging weer verder. ‘Ofschoon u gedurende de laatste jaren de voornaámste kostwinner was, mevrouw Curtis, hebt u, als ik dat goed begrijp, de wens uitgesproken om al uw overige bezittingen en spaargeld met uw man te delen, toch? Aandelen en obligaties verkregen vóór en tijdens de bovengenoemde periode van uw huwelijk, als ik het goed heb begrepen, met een totale waarde van...’ Hij bladerde door zijn aantekeningen tot hij een lange lijst met getallen had gevonden. ‘Die een gezamenlijke waarde hebben,’ hervatte hij, ‘van honderd zestigduizend pond. Correct?’ Hij trok één wenkbrauw op. ‘Dat is een aanzienlijk bedrag.’

Ik schaamde me bijna voor dat bedrag – hoewel, waarom ik me zou moeten schamen tegenover een man die ik driehonderdvijftig pond per uur betaalde, wist ik eigenlijk niet. ‘Jaarlijkse bonussen,’ zei ik verontschuldigend. ‘En een geslaagde speculatie op de woningmarkt. Het was boffen, dat is alles.’

Hij bleef me strak aankijken. ‘En u zegt dat u de helft van dit alles aan meneer Curtis wilt geven? Zomaar, zonder voor uw bezit te knokken?’

‘Ja, dat is de bedoeling.’

Williams schudde zijn hoofd en een hoeveelheid roos dwarrelde, even luchtig en teer als de allereerste sneeuw, neer op zijn

wenkbrauwen en op de blauwgrijze schouders van zijn slecht-passende colbertje. ‘Mevrouw Curtis, als de advocaat die u in deze onfortuinlijke zaak gaat vertegenwoordigen, voel ik mij geroepen, nee, verplicht, op te merken dat u, met uw vrijgevigheid, een grote fout maakt. En “fout” is mogelijk nog zwak uitgedrukt.’ Hij hief zijn kin op en keek me, na een vluchtige blik te hebben geworpen op het dal tussen mijn borsten dat dankzij de bovenste open knoopjes van mijn Vivienne Westwood-blouse te zien was, vanonder zijn zware oogleden afkeurend aan. ‘Als ik het goed heb begrepen, bezat uw man niets toen u trouwde, en heeft hij ook tijdens het huwelijk niets ingebracht. De onherstelbare breuk van uw huwelijk is, laten we zeggen in ieder geval voor een deel, zijn schuld. En zelfs al zou het in dit land mogelijk zijn geweest om zonder het aanwijzen van een schuldige partij te kunnen scheiden...’

Ik kon het niet helpen dat ik boos werd toen ik hem dat hoorde zeggen. Ik bedoel, het sloeg natuurlijk nergens op. Voor een déél zijn schuld? Mark was een vuile, gemene leugenaar. Hij had me de hemel op aarde beloofd, en in plaats daarvan kreeg ik de hel. Voor een déél zijn schuld? Ik werkte me verdorie van de vroege ochtend tot de late avond kapot opdat hij de godganse dag op zijn luie achterste kon zitten om te proberen die zogenaamd fantastische gitaarsolo op papier te krijgen waarvan hij voelde dat hij die in zich had, als hij de tijd al niet doodde met het naaien van andere vrouwen.

‘Het is allemáál zijn schuld!’ riep ik uit. Ik kon het niet helpen.

Williams stortte zich op mijn woorden als een uitgehongerde hond die een sappige kluijf heeft bemachtigd. ‘Aha! Dát bedoel ik nu! De ontrouw van uw man. Om te beginnen zijn affaire met zijn – wat was ze ook alweer – zijn therapeute?’

Ik schraapte mijn keel, ging verzitten en stopte mijn woede terug waar hij thuishoorde – diep binnen in mijzelf. ‘Nou, ze was onze Pilates-trainer,’ zei ik, alsof het me totaal onverschillig liet.

Hij kon zijn honende lachje maar amper onderdrukken. Zijn lippen gingen vaneen en ik zag een rij venijnige tanden, en toen

hij ook nog zijn zware wenkbrauwen samentrok, leek hij precies een opvliegende schnauzer die uit was op een robbertje vechten. ‘Als u wilt, kunt u dat overspel tegen hem gebruiken, hoor, en hem daar stevig voor laten boeten. Om nog maar te zwijgen van zijn onredelijke gedrag. U hoeft hem waarschijnlijk lang niet zo veel te geven.’

Ik schonk hem een medelijdende blik. ‘Meneer Williams, ik verwacht heus niet van u dat u dit begrijpt, maar voor mij staat redelijkheid nu eenmaal voorop, en ik wil mijn man echt niet tekortdoen. Ik hou van hem.’ Pas bij het zien van zijn bedenkelijke gezicht, drong het tot me door wat ik had gezegd. ‘Nou ja, ik bedoel natuurlijk dat ik van hem héb gehouden. Wij hebben van elkaar gehouden. Erg veel zelfs, maar toen ging het mis. En aangezien dat nu eenmaal zo is, wil ik niet dat die mooie relatie van weleer op een nare, kleinzielige manier beëindigd wordt. En daar denkt Mark net zo over.’

‘Dat geloof ik graag. Temeer daar hij er financieel ook zo leuk van afkomt.’

Ik kromp ineen. ‘Het was mijn idee om alles eerlijk te delen.’

Williams’ mond zakte open. ‘Meent u dat?’

‘Ja. Ik heb niet de indruk dat Mark iets van me verwacht, maar, zoals ik al zei, ik wil graag billijk zijn. Hij heeft zelf namelijk niets, weet u. En goed, hij mag dan zo zijn zwakheden hebben, hij is een heel bijzonder mens. Geld is wel het laatste waar hij aan denkt. Hij heeft nauwelijks een idee van de waarde ervan. En hij heeft echt erg veel talent. Ooit zal hij beroemd zijn. Maar momenteel is hij alleen...’ In gedachten liep ik alle uitdrukkingen na die ik in het verleden had gebruikt om Mark tegenover mijn vrienden en familie te verdedigen: ‘wereldvreemd’, ‘tijdelijk aan het uitrusten’, ‘op zoek naar een nieuwe stijl’, ‘een miskend talent’. Maar de term die het van alle andere won, was mijn vaders typering van Mark als een ‘luie, profiterende lamstraal’. Ik haastte me mijn vaders woorden veilig weg te stoppen bij mijn woede. ‘Niet iedereen kan nu eenmaal goed zijn in geld verdienen,’ zei ik snibbig.

‘Kom, mevrouw Curtis, u hoeft tegen mij niet zo lelijk te doen.

Die toon bewaart u maar voor uw man. Ik zou mijn plicht ver-zaken als ik u niet heel duidelijk zei, wat ik denk. Dit voorstel van Martha Greenwood is onaanvaardbaar. Wat u zegt dat u uw man wilt geven – ook al zegt u dan dat u hem alles uit eigen vrije wil hebt aangeboden – is geen schikking, maar een volledige capitulatie bij het eerste schot. Het enige wat ik daarop kan zeggen is: *Cut ante tubam tremor occupat artus?*

‘Pardon?’

‘Dat is Latijn. Vergilius. “Waarom zou de angst bezit moeten nemen van de ledematen vóór het trompetgeschal?” Mevrouw Greenwood verwacht van ons dat we op basis van deze brief van haar in onderhandeling gaan.’

‘Onderhandeling?’ Ik lachte kort en verdrietig. ‘Meneer Williams, we hebben het hier niet over een zakelijke kwestie. En ik verzeker u dat Mark en ik niet in oorlog zijn. We willen een zo beschaafd mogelijke scheiding.’

Zijn bovenlip krulde zich tot een spottende grijns. ‘Mevrouw Curtis, ik kan u uit ervaring – en die is niet gering – zeggen dat een beschaafde echtscheiding niet bestaat.’

‘Nou,’ reageerde ik kribbig, ‘Mark en ik zullen bewijzen dat het wél mogelijk is. Neemt u nu maar rustig van me aan dat we elkaar op geen enkele manier willen kwetsen. Het enige wat we willen, is zo snel en pijnloos mogelijk elk onze eigen weg gaan.’

Williams zuchtte. ‘Vooruit. Dus dan weet u heel zeker dat u hem overal de helft van wilt geven?’ Ik knikte. ‘Prima, maar ik wil officieel vastleggen dat ik mijn best heb gedaan u op andere gedachten te brengen.’ Hij hield zijn digitale recorder bij zijn mond, herhaalde wat hij zojuist had gezegd en krabbelde iets onder aan de laatste bladzijde van zijn aantekeningen. Toen legde hij zijn pen op zijn blocnote, draaide die om en schoof hem over zijn overvolle bureau naar mij toe. ‘Ik verzoek u dit alles heel zorgvuldig door te lezen, mevrouw Curtis.’

Terwijl hij met zijn handen op zijn rug, door de oververhitte kamer met wanden vol boeken op en neer liep en zo af en toe even bleef staan om door de schuiframen naar de winterkale

takken van de oude platanen van Lincoln's Inn Fields te kijken, tuurde ik naar zijn aantekeningen. Ik vermoedde dat mijn contactlenzen niet helemaal goed zaten, want het krullende, half leesbare handschrift in blauwe inkt op geel papier werd ineens heel wazig voor mijn ogen.

‘U boft natuurlijk dat u geen kinderen hebt,’ zei Williams, hardop peinzend. ‘Een scheiding zonder kinderen is altijd veel eenvoudiger. U moest eens weten hoeveel afschuwelijke dingen ik in de rechtszaal heb meegemaakt. Hartverscheurende tafere-len over de omgangsregeling en alimentatie. Hoe de mensen el-kaar van alles en nog wat naar het hoofd slingeren. U hebt er geen idee van hóe ver mensen met hun beschuldigingen kunnen gaan om de rechter aan hun kant te krijgen. Maar aan de andere kant... moet ik eerlijk bekennen dat ik wel blij ben dat niet al mijn cliënten even redelijk – om niet te zeggen gul – zijn als u. Ik zou geen rooie cent verdienen! En dat zou hoe dan ook nog wel eens een probleem kunnen worden nu het aantal scheidingen zo snel terugloopt. Om nog maar te zwijgen over die snelle en mak-kelijke internetscheidingen... Bah! Die worden nog eens de on-dergang van ons beroep. Alhoewel, wat overblijft zijn natuurlijk altijd nog de alimentatiezaken, zeker met de gecompliceerde nieuwe partnerschapwetgeving die de regering er zo graag door-heen wil hebben.’

Hij kletste maar door. Ik probeerde me op zijn geschreven woorden te concentreren, maar ineens voelde ik me verschrikke-lijk ellendig. Wat een manier om het nieuwe jaar in te gaan. Dit was er uiteindelijk terechtgekomen van alle hoop die ik op mijn trouwdag had gekoesterd – een lijst van al mijn eigendommen op een blocnote. Andermans huwelijken mochten dan op de klip-pen lopen, maar tot op eerste kerstdag was ik er heilig van over-tuigd geweest dat het onze eeuwige zou duren.

Hoe had ik zo naïef kunnen zijn?

Ineens wilde ik weg uit Williams' kantoor. Ik wilde die hele scheiding achter de rug hebben, want ik wilde alles vergeten, ook dat ik Mark ooit had ontmoet. Ik stond op en pakte mijn oversized, zwarte lakleren YSL Downtown-tas, het uitpuilende,

glimmende gevaarte dat op de stoel naast me had gelegen. ‘Alles is goed zo,’ zei ik, terwijl ik de riem van mijn tas kreunend over mijn schouder hees. ‘Hoe sneller u het afwerkt, hoe beter. Ik heb geen zin en geen tijd om me druk te maken over de details.’

‘Dan zal ik het antwoord schrijven dat u kunt goedkeuren.’

Hij keerde terug naar zijn bureau, pakte de brief op die hij van Marks advocate had gekregen en nam hem nog een keer door. ‘O, jeetje! Wat slordig van mij. Ik ben het PS van mevrouw Greenwood vergeten. Er is nog één klein dingetje dat geregeld moet worden.’

‘O?’

‘Daar zijn we vast zo mee klaar.’

Hij schonk me een glimlachje alsof de zaak zó banaal was dat hij zich er bijna voor schaamde om het ter sprake te moeten brengen. ‘Kennelijk wil uw man de hond hebben.’

In de veronderstelling dat ik hem niet goed had verstaan, glimlachte ik terug. ‘Zou u dat misschien nog een keertje willen zeggen?’

‘Uw man wil de hond!’ herhaalde hij jolig.

Ik plofte terug op de stoel en drukte de Downtown tegen mijn borst.

‘Ik zei toch al dat het een futiliteit was,’ vervolgde Williams vrolijk. ‘Zal ik het maar gewoon op de lijst zetten?’

Hij wilde de gele blocnote pakken, maar ik legde mijn hand erop en hield hem vast. ‘Dat moet een vergissing zijn,’ bracht ik met moeite uit.

‘Nee, nee.’ Hij liet zijn blik opnieuw over de brief gaan. Door de glazen van zijn leesbril leken zijn pupillen groter dan ze waren. ‘Hier staat het, zwart op wit.’ Hij schraapte zijn keel en begon te lezen op een luchtig, overdreven traag toontje dat je zou kunnen gebruiken om een kind een leuk verhaaltje te vertellen: ‘PS: Mijn cliënt wenst de volledige voogdij over zijn hond, Fluffy, te verkrijgen.’ Hij sprak de naam van de hond extra langzaam uit en liet de ‘ff’ overdreven lang doorklinken.

Het voelde alsof de lucht uit mijn longen was geperst. ‘Maar

Fluffy is Marks hond helemaal niet,' kwam het piepend over mijn lippen. 'Hij is van mij, en dat weet Mark heel goed.'

Twee waterige, blauwe ogen keken me aan over de rand van het leesbrilletje, en toen zei Williams met enige voorzichtigheid: 'Nou, mevrouw Curtis, zo te zien weet hij dat niet. Want hier staat toch echt heel duidelijk "de volledige voorgedij over zijn hond".'

'Hoe bedoelt u, "volledige voorgedij"? Geef hier!' Mijn Downtown viel met een doffe klap op de grond terwijl ik de brief uit zijn hand griste. Mijn handen beefden zo erg dat de woorden voor mijn ogen dansten. Maar inderdaad, daar stonden ze: "volledige voorgedij... zijn hond". Ik liet het papier los en het dwarrelde neer op het bureau. 'Dat kan niet kloppen,' zei ik. 'Mark weet hoeveel Fluffy voor mij betekent. Hij zou hem nooit van me af willen nemen!'

Toch wel. Dat probeerde hij. Mark, die mij ooit meer had liefgehad dan zijn originele Gibson-gitaar, wilde me nu treffen waar het echt pijn deed. Alsof hij me niet al genoeg pijn had gedaan. Ik staarde met nietsziende ogen naar de blocnote en begon, nadat ik Williams' Mont Blanc had opgepakt, afwezig cirkeltjes in de kantlijn te tekenen. Ik, die thuis en op het werk – en ook wanneer het verschrikkelijk druk was – altijd mijn kalmte wist te bewaren, kon ineens niet meer helder denken. Het voelde alsof er een strakke ijzeren band om mijn borst klemde en ik was ook een beetje misselijk. Voor de zoveelste keer sinds Mark en ik hadden besloten om te scheiden, voelde ik zuivere paniek. Maar daar was nu ook een ander gevoel bij gekomen – een gevoel dat ik de afgelopen jaren getracht had te onderdrukken, maar dat nu met de heftigheid van een rijpe zweer de kop opstak.

De advocaat ging weer tegenover mij zitten. 'Hebben we het hier over een kostbaar dier, mevrouw Curtis? Is deze...' hij trok met zijn lippen, '... Fluffy soms een dure rashond? Een kampioen?'

'Hij is een kruising,' mompelde ik. 'Deels stropershond en deels Tibetaanse terriër. En er zit vermoedelijk nog wat Jack Russell in. De dierenarts zegt dat hij waarschijnlijk ook wel iets van een bobtail heeft.'

‘Aha, u bedoelt een bastaard. Of liever gezegd: een vuilnisbakkie.’

‘Wilt u hem zien?’ Ik pakte mijn tas, haalde er mijn BlackBerry uit en toonde hem de screensaver – mijn lievelingsfoto van Fluffy, die opgerold op het bed lag te slapen, met zijn snuit tussen zijn voorpoten en zijn lange haar voor zijn ogen. Ik zag dat Williams zijn best deed om niet in de lach te schieten.

‘In dat geval, en naar mijn bescheiden mening,’ voegde hij eraan toe, alsof hij vond dat zijn mening allesbehalve bescheiden was, ‘kan ik alleen maar zeggen dat een vuilnisbakkie in vergelijking met al die andere dingen, nauwelijks iets voorstelt. En ik herhaal, de helft van de waarde van uw flat. Een keuze uit de roerende goederen. Een dure auto. De helft van uw aandelen en spaargeld. Als u dit inderdaad zo snel en pijnloos mogelijk achter de rug wilt hebben als u zegt, is het misschien een goed idee om de hond als onderhandelingstroef in te zetten.’

Mijn mond viel open. ‘Wilt u daarmee suggereren dat ik Fluffy aan Mark zou moeten geven? Bent u gek? En hoe zit het dan met al die dingen die u eerst zei over niet capituleren? En daarbij, Fluffy is van mij!’

Ik voelde de zweer openbarsten waardoor ik volstroomde met iets dodelijks en vitaliserends tegelijk – giftige, withete woede.

‘Ja-aa... Maar –’

Ik hoorde van mezelf dat ik luider ging praten. ‘Niks geen ge- maar, meneer Williams. Het is mijn hond. Mijn hond. Hebt u dat begrepen?’ besloot ik schreeuwend.

Er viel een geladen stilte. Williams keek me niet langer aan. Hij keek omlaag, naar zijn bureau, of liever, naar zijn blocnote. De aantekeningen die hij erop had gemaakt waren onleesbaar geworden door een hoeveelheid wilde blauwe krassen en halen, en het papier zelf zat onder de putjes en gaatjes op de plaatsen waar ik het getracht had met zijn pen te doorboren.

‘Als ik het goed begrijp,’ zei hij terwijl hij zijn Mont Blanc voorzichtig uit mijn hand haalde en de vernielde pen bekeek, ‘is dit het enige punt waarover niet onderhandeld kan worden.’

Ik pakte, met alle waardigheid die ik kon opbrengen, mijn

Downtown van de vloer en stond op. Hoewel mijn knieën aanvoelden alsof ze mijn gewicht amper konden dragen, was mijn brein volkomen helder. ‘Meneer Williams,’ zei ik, ‘zegt u maar tegen die advocate van mijn man dat, voor wat de hond betreft, die schoft van een Mark de pot op kan. Als hij erom wil vechten, kan dat. Fluffy is van mij. Punt uit. En hij blijft bij mij.’

Hoofdstuk 2

Op straat, nadat de deur van Crawley, Hurte & Williams achter me was dichtgevallen, zette ik de kraag van mijn winterjas op tegen de venijnige januariwind en keek op de Dolce & Gabbana die ik voor mijn voorlaatste verjaardag van mijn vader had gekregen hoe laat het was. Ik moest terug naar mijn werk bij het modehuis Haines and Hampton. Om vijf uur had ik een afspraak met een klant – een beroemde actrice met een hese stem die dringend een avondjapon nodig had voor de uitreiking van de BAFTA-awards. De middag was al half om, maar als ik nu meteen een taxi nam, zou ik nog nét op tijd in Chelsea terug kunnen zijn.

Ik hield een taxi aan en sprong erin, maar in plaats van de chauffeur het adres van de zaak te geven, zei ik dat hij me naar mijn huis in Islington moest brengen. De gedachte aan al die overdreven ‘oh’s’ en ‘ah’s’ in de paskamer kwam me op dat moment, na wat Mark me had aangedaan, ondraaglijk voor. Ik voelde me als een klaarovermoeder die op het zebrapad was platgewalst door een bloedmooie, sexy jonge moeder in een peperdure terreinwagen met vierwielaandrijving – misselijk, overdonderd en overrompeld omdat het zo onvoorstelbaar oneerlijk was. Na enig vruchteloos scharrelen op de bodem van mijn Downtown had ik eindelijk mijn BlackBerry te pakken, en ik belde mijn werk.

‘Hallo, Personal Shopping van Haines and Hampton. U spreekt met Charlotte. Ik wens u een fijne dag. Waarmee kan ik

u van dienst zijn?’ klonk de fluweelzachte, bekakte stem van onze receptioniste.

‘Ik ben het,’ zei ik kortaf.

‘O, hallo, Annie. Je spreekt met Charlotte.’ Anders dan ikzelf kwam Charlotte uit een aristocratisch nest. Ze was buiten de stad opgegroeid, was oliedom en had de middelbare school doorlopen zonder er iets te leren, afgezien dan van haar uitspraak à la prinses Anne.

‘Ja, Charlotte, ik weet dat jij het bent. Je had al gezegd wie je was.’

‘O ja? Neem me niet kwalijk, Annie. Waarmee kan ik je van dienst zijn?’

‘Je kunt “me van dienst zijn” door me te verbinden met Eva, alsjeblieft.’

‘Een ogenblikje alsjeblieft, Annie. Ik wens je een fijne dag.’ Ik bleef ongeduldig wachten tot Eva Wyrzykowski op zou nemen. Drie jaar eerder, toen Eva als schoonmaakster bij de zaak was komen werken, had ze alleen maar Pools gesproken. Inmiddels sprak ze vloeiend Engels, redelijk Frans, een beetje Russisch en voldoende Arabisch om bikini’s aan onze volledige gesluisde Saoedi-Arabische klanten te kunnen slijten. Niet alleen was ze opgeklommen tot mijn favoriete assistente, ze was ook nog eens halverwege haar managementstudie aan de Open Universiteit. Maar na al die tijd was niemand op de personal shopping-afdeling – ikzelf inbegrepen – in staat haar achternaam behoorlijk uit te spreken.

‘Een momentje nog, Annie. Ik verbind je nu door met Eva. Bedankt voor het bellen. Ik wens je een fijne dag.’

Ik nam me voor om Charlotte te zeggen dat ze moest ophouden met die debiele zinnestelsels in Amerikaanse stijl. Het was iets wat ze zich de laatste tijd had aangewend en het was verschrikkelijk irritant. Onze klanten waren door de bank genomen drukbezette mensen die, net als ik, geen geduld hadden voor dat soort onzin. En daarbij, ik had helemaal geen fijne dag. Alles behalve. Hoe verfrissend was het toen Eva eindelijk aan de lijn kwam met een simpel en efficiënt: ‘Hallo?’

‘Eva, met mij.’

‘Ja, Annie?’

‘Ik zit met iets dringends, en ik moet naar huis. Zou jij...’

‘... je volgende klant kunnen bellen, een smoes willen verzinnen en een nieuwe afspraak met haar willen maken? Liefst morgen?’

‘Ja, het is...’

‘... Fenella Marshall,’ maakte ze mijn zin voor me af. ‘Natuurlijk. Ik heb haar nummer al bij de hand. Zal ik zeggen dat je een keelontsteking voelt opkomen? Daar moet elke actrice doodsbang voor zijn.’

‘Je bent een genie, Eva. Bedankt.’

Ik zocht het nummer van mijn vader, maar besloot hem toen toch maar niet te bellen. Inmiddels waren er vier weken verstreken sinds Mark en ik hadden besloten te scheiden, en in al die tijd had ik de moed nog niet kunnen opbrengen om het aan mijn vader te vertellen. In plaats daarvan belde ik mijn beste vriendin Clarissa, maar toen ze in gesprek bleek te zijn, gaf ik het op.

Ineens kon ik geen adem meer halen. Ik dwong mijn ribbenkast uit te zetten en samen te trekken om mijn longen hetzelfde te laten doen. Ik verdomde het te huilen. Dat gunde ik hem niet, die schoft – want zo dacht ik inmiddels over de man die ik tot vanochtend Mark had genoemd en op grond van alle dierbare herinneringen zelfs nog met ‘lieveling’ had aangesproken. Maar dat was nu voorgoed afgelopen.

En toen barstte ik in snikken uit. Ik, Annie Curtis, *née* Osborne, die sinds het heengaan van mijn moeder toen ik acht was, niet meer in het bijzijn van een ander menselijk wezen had gehuild.

De chauffeur nam me via de achteruitkijkspiegel nieuwsgierig op. Ik was bang dat hij iets aardigs wilde zeggen, dus ik wendde mijn blik af. Tegen de tijd dat hij over de honderden veiligheidsdrempels was gekropen die de achterafstraten van Islington, waar ik woonde, tot de Zwitserse Alpen hadden gemaakt, had ik mijzelf weer in de hand en mijn gezicht, met behulp van een beetje compact foundation en een veeg Chanel Rouge Noir, een nagenoeg normaal aanzien gegeven. Ik verstopte me achter mijn

zonnebril en betaalde de chauffeur. In plaats van vier keer snel achter elkaar aanbellen om Mark te laten weten dat ik in aantocht was, zoals ik gewoonlijk deed, maakte ik zelf de voordeur open en liep met nijldige stappen de trap op naar de derde en bovenste verdieping.

Toen ik onze overloop op kwam, hoorde ik het tikken van de hondenpootjes op het parket. Het volgende moment viel de schaduw van een neus onder de kier van de voordeur door, en na het kortstondige maar luide gesnuffel begon het opgewonden blaffen.

Fluffy.

Misselijk bij de gedachte aan de mogelijkheid dat ik hem wel eens zou kunnen verliezen, probeerde ik de sleutel in het slot te steken, maar mijn handen beefden zo erg dat het me niet wilde lukken. Even later werd de deur geopend. Als een hazewindhond die uit de startblokken was gelaten, stortte Fluffy zich boven op mij. Uitzinnig van vreugde – uiteindelijk had hij me al niet meer gezien sinds ik die ochtend om zeven uur naar mijn werk was gegaan, en het was nog maar de vraag geweest of ik ooit weer thuis zou komen – maakte hij als een circushond een aantal acrobatische sprongen, waarna hij op zijn achterpoten ging staan en met zijn voorpoten aan de knopen van mijn jas begon te krabben. Met een harig oor rechtovereind en het andere omlaag wijzend, keek hij van onder zijn ruige, zwart-witte pony vol aanbidding grijnzend naar me op.

Ik keek over zijn dansende kop heen naar het slonzige monster dat als een zoutzak tegen de deurpost stond geleund. Zijn knokige roze voeten staken in een paar canvas strandslippers en zijn benen waren als behaarde, gespierde stokken. Hij ging gekleed in zijn gebruikelijke dagelijkse winter- en zomerklof – een oude, kakikleurige, veel te grote korte broek die tot op zijn knieën hing met daarop zijn favoriete nauwsluitende Fair Trade-sweatshirt – een verwassen grauwe trui bedrukt met de opvallend toepasselijke term *UseLess* – waardeloos. Het monster had een verkreukeld gezicht en zijn lange, donkere krullen waren ongewassen. Het was pas halfvijf 's middags, maar hij zag er, zoals gewoon-

lijk, uit alsof hij de hele nacht in de een of andere jazzclub had gehangen en nog maar net was opgestaan.

Dit wezen, dit onverzorgde ding, was mijn echtgenoot.

De man op wie ik ooit smoorverliefd was geweest. De man die ik gezworen had lief te zullen hebben, en die had gezworen dat hij mij lief zou hebben tot de dood ons scheidde. De man die ik ooit blindelings had vertrouwd, en die ik de liefste, aardigste en meest humane mens op aarde had gevonden.

De man van wie mijn vader, die me aanbad, meer dan eens op een allesbehalve subtiele wijze had gezegd: ‘Voor mijn part denk je dat ik gek ben, lieverd, maar ik weet werkelijk niet wat je in hem ziet.’

‘Hé!’ Mark grijnsde zijn gebruikelijke goedmoedige, onverstoorbare grijns, stak zijn handen in de zakken van zijn broek en boog zich met een slingerbeweging naar me toe om me een zoen op de wang te geven.

Maar in plaats van hem contact te laten maken, wendde ik me op het laatste moment af en omhelsde de tien kilo uitbundigheid die op dat moment zijn uiterste best deed om me omver te kieperen. ‘Hallo, Fluffy-wuffy!’

Mark veegde een restje slaap uit zijn ooghoek. ‘Alles kits?’ vroeg hij. Ik negeerde hem. En in plaats van te beseffen dat het zijn schuld was dat ik niets tegen hem zei, zoals hij geacht was te doen, nam hij automatisch aan dat ik een rottag op het werk had gehad. ‘Ach, heb je vandaag geen handtas van duizend pond weten te slijten?’

Dat was een oud grapje van hem en ik kon er allang niet meer om lachen. Hoewel, als ik een goede bui had gehad, zou het hem net een flauwe grijns hebben opgeleverd. Maar deze middag wierp ik hem een woedende blik toe terwijl ik mijn jas uittrok en die op de rugleuning van de bank liet vallen.

‘Waar is Mickey Mouse?’ vroeg ik aan Fluffy terwijl ik hem achter zijn oortjes kroelde. ‘Zoek Mickey Mouse, Fluffy!’ Fluffy kwispelde en ging er op zijn spillepootjes als een speer vandoor. Hij racete door de kamer naar zijn mand om zijn lievelings-speeltje te halen, nam het in zijn bek, kwam ermee naar me terug

en bleef op een halve meter van me af uitdagend grommend voor me staan. Toen ik me naar hem toe boog om het hem af te pakken, week hij prompt achteruit. ‘Fluffy, los!’

‘Annie?’

‘Los!’ riep ik op bevelende toon tegen Fluffy en boog me opnieuw met een ruk naar hem toe. Ik was wat sneller deze keer, en het lukte me Mickeys been te pakken te krijgen. Na een korte worsteling had ik het stuk speelgoed tussen Fluffy’s kaken uit weten te wurmen. Toen ik het, met meer kracht dan ik feitelijk bezat, naar de andere kant van de kamer gooide, verbeelde ik me dat ik het naar Marks hoofd slingerde.

Mark, die maar niet scheen te snappen waarom ik niets tegen hem zei, verplaatste zijn gewicht van de ene slipper op de andere, totdat het kwartje uiteindelijk viel. ‘Waarom heb je in huis je zonnebril op?’ vroeg hij. ‘Is dat soms omdat je niet tegen me wilt praten of zo?’

‘Tegen jou praten?’ Fluffy kwam teruggerend met Mickey. Deze keer bleef hij op veilige afstand staan grommen. Ik wendde me tot mijn echtgenoot, zette mijn bril af en produceerde een bitter lachje. ‘Waarover, meneer Curtis? Er valt nergens meer over te praten, toch? En je weet verduveld goed wat ik bedoel.’

Hij spreidde zijn handen. ‘Nou, nee, dat weet ik niet.’

Ik haalde diep adem. ‘Ik kom net bij mijn advocaat vandaan. En hij heeft het me verteld van Fluffy.’ Mark deed zijn mond open om iets terug te zeggen, maar ik gaf hem geen kans. Ik schudde ongelovig mijn hoofd en vervolgde: ‘Ik kan gewoon niet geloven dat je me dit probeert aan te doen. Ik háát je. En die bevoording haalt het niet bij wat ik voor je voel. Ik wálg van je, en ik verácht je, jij gemene, vuile, achterbakse, ontrouwe, schijnheilige bedrieger! Ik wil je nooit meer zien, nooit meer! Van mijn hele leven niet!’

Na deze preventieve aanval greep ik Fluffy’s halsband vast en sleurde hem mee naar wat tot die ochtend nog onze – van Mark en mij samen – slaapkamer was geweest, en smeed de deur keihard achter me dicht.

Uitgeput liet ik me neervallen op de dure matras van memory-

foam – een matras waar de afdrukken van ons tedere liefdesspel van weleer nog in stonden – en ik schopte mijn schoenen uit. Fluffy wist niet hoe snel hij me achterna moest komen – hij sprong op het bed en probeerde op mijn borst te gaan liggen. Nadat ik hem een paar keer van me af had geduwd, begreep hij eindelijk dat hij daar niet welkom was, waarna hij een aantal keren om zijn eigen as draaide en vervolgens niet op het dekbed, maar lekker dwars over mijn voeten ging liggen.

Hoe had dit zover kunnen komen, vroeg ik mij af, terwijl ik de afstandsbediening oppakte, onze tweeëndertig inch lcd-televisie aanzette en, zonder ook maar een greintje belangstelling voor zijn verhaal, naar de high-definition George Alagiah keek die het nieuws van zes uur voorlas.

Mijn huwelijk lag aan barrels. Was verleden tijd. Kon bij het grofvuil.

En dat terwijl ik maar een paar weken eerder, op de ochtend van de vijfentwintigste december, gedacht had dat het nog nooit zo goed tussen ons was geweest.

in een complex van lifestyle-appartementen had veranderd) nu het domein van welgestelden.

De hoge muren rondom het gebouw hadden indertijd moeten voorkomen dat de plaatselijke werkelozen zouden uitbreken. Inmiddels moesten diezelfde hoge muren verhinderen dat hun nazaten er zouden inbreken. Dag en nacht bewaakt door video-camera's en een ploeg Afrikaanse en Oost-Europese conciërges, gold het ommuurde project als een van de meest veilige woonplekken binnen de buurt. Zelfs de bezorgers van Ocado – de supermarkt – hadden moeite om de parkeerplaats op te komen om de ecologische producten en het luxe, driedubbelzachte toilet-papier af te leveren dat de flateigenaren op een rustig moment op hun werk via internet hadden besteld.

Deze hoge mate van beveiliging bleek echter eerder een provocerende uitwerking te hebben op de jeugdbendes van de omliggende povere woonwijken dan dat ze zich erdoor lieten afschrikken. In sweatshirts met capuchons gehulde asociale jongeren met harde, vijandige gezichten, en meisjes met blote benen die er, in hun superkorte minirokjes en laarzen met naaldhakken, bijliepen als hoeren, hingen dag en nacht rokend, drinkend, vloekend en obscene gebaren tegen de bewoners makend bij de toegangspoort van het Workhouse. Die bewoners wisten vaak niet hoe snel ze in hun VW's en Porsches de straat in en uit moesten komen en schermden met hun afstandsbediening van de parkeerplaats alsof hun leven ervan afhing.

Maar op deze kerstochtend waren de jongens en de snolletjes thuis om hun kerstcadeautjes uit te pakken en Winston Churchill, de dagportier van het Workhouse, was – als enige van de bewoners van het Workhouse – naar de kerk. In de sportzaal in de kelder, die doordeweeks een stoombad van testosteron, zweet en eau de toilette van Calvin Klein was, moesten de powerplates en de loopbanden nog worden aangezet. Minstens de helft van de bewoners was voor de kerstdagen naar Klosters, Gloucestershire of Ibiza vertrokken, met als gevolg dat je het enorme victoriaanse gebouw als een verlaten schip kon horen kraken.

Mark en ik luierden in onze dikke badjassen op de derde verdieping en genoten van de heerlijke rust.

Mark scharrelde in de open keuken aan de andere kant van onze woonkamer zonder tussenmuren terwijl ik op de grond lag, op het grote witte kleed voor de vrijstaande, met staal ommantelde open haard – een van de vele wauwfactoren die me, toen ik hier zeven jaar geleden voor het eerst naar binnen stapte, had doen besluiten het appartement te kopen. Fluffy lag, met zijn achterpoten naar achteren gestrekt en zijn snuit vredig tussen zijn voorpoten, zachtjes snurkend naast me.

Hoewel de lucht aan de andere kant van de enorme schuiframen loodgrijs was, voelde het binnenshuis heerlijk knus en gezellig. De hoog oploaiende vlammen van het gasvuur – ik had het vuur op de maximale stand gezet – gaven de ruwe bakstenen muur een warme gloed, terwijl het twaalftal stervormige lantaarns dat tussen de stalen dakbalken was gespannen dansende schaduwen op het plafond ertussen wierp. Onze bijna twee meter hoge kerstboom hing vol met fonkelende versieringen, opzichtig engelenhaar dat bij Woolworth vandaan kwam en verscheidene snoeren knipperende ledlampjes. Een reusachtige plastic sneeuwvlok, bezaaid met glitter, was op de deur van de badkamer geprikt. En om de boel compleet te maken hadden we ook nog een dansende minikerstman die op de glazen salontafel om zijn eigen as stond te draaien, en de kerst-cd, *Krazy Karaoke Karols*, die luidkeels uit de luidsprekers van onze B&O schalde.

Toen ik twee dagen eerder overhaast naar mijn werk was gegaan, was er in huis nog geen spoor van dit alles te bespeuren geweest. Maar direct nadat ik de deur uit was gegaan, was Mark met Fluffy naar Chapel Street gelopen, waar hij op de kerstmarkt zijn slag had geslagen. Tegen de tijd dat ik die avond was thuisgekomen, had hij alles al versierd.

‘Nou, hoe vind je het?’ had hij, tegen de deurpost hangend, gevraagd, terwijl Fluffy als een bezetene, op jacht naar zijn staart in de vorm van een behaard vraagteken, rond de knipperende kerstboom was gerend.

Ik had mijn professionele blik door de kamer laten gaan. ‘Nou,

laat ik zeggen, het is voor de helft rommel uit de jaren zestig, en voor de andere helft het soort prullen dat je bij Hamley's Santa's Grotto op de kop kunt tikken. Kortom – volkomen smakeloos, kitsch en overdreven. En ik vind het schitterend, liefste! Volgend jaar zou je de etalages van Haines en Hampton moeten doen. Het enige wat nog ontbreekt is een knipperende slee op het dak.'

Mark had me bij de hand genomen en meegenomen naar de slaapkamer. Fluffy volgde ons op de voet. Opeens had hij zijn oren in zijn nek gelegd en was hij gaan grommen. Het volgende moment veranderde hij van een vredig vuilnisbakkie in een bezeten weerwolf en wierp hij zichzelf tegen de schuifpui van het slaapkamerbalkon. Vanaf het balkon werden we aangestaard door een levensgroot, opblaasbaar rendier met een gloeiende rode neus.

'Help!' riep ik ademloos uit. 'Waar heb je dié vandaan?'

'Hij werd samen met de dansende kerstman verkocht. Volgens mij wou die verkoper naar huis.'

Ik vloog mijn man om de hals. 'Hoe kan ik je ooit genoeg bedanken voor alles wat je voor me doet?'

Grappig genoeg had hij meteen een goede manier verzonnen. En het bed bevond zich toevallig vlak achter ons.

Vanaf dat moment was alles volmaakt geweest tussen ons – echt veel en veel beter dan het in tijden was geweest. Mark gaf me geen snauw omdat ik mijn afval niet had gescheiden voor de recycling, en ik zei niets toen hij zijn laarzen vol modder op het witte kleed van de woonkamer uitschopte. Hij verweet me niet dat ik die ochtend als eerste de badkamer bezette, en ik zeurde niet over zijn muziek 's avonds laat waar ik niet van kon slapen. Hij kookte, zonder dat ik erom had hoeven vragen, mijn lievelingskostje – spaghetti carbonara, in de pan geroosterde kabeljauw met zelfgemaakte patat en doperwtten, en Chocolate Nemesis uit het *River Café Kookboek*. In ruil daarvoor schrokte ik alles op zonder ook maar één keer op te merken dat ik nog steeds op het koolhydraatarme dieet zat waar ik al drie jaar lang vergeefs succes mee hoopte te boeken.

Dus, terwijl ik die kerstochtend in de vlammen van het gas-

vuur zat te turen en Mark met twee versgezette cappuccino's naar me toe kwam gelopen, realiseerde ik me hoe fijn ik het wel had. Want was dit niet héérlijk? Om zo, samen met de twee wezens die me op de hele wereld het meest dierbaar waren, lekker voor het vuur te kunnen zitten en vals mee te kunnen blèren met de bekende kerstliedjes op de karaoke-cd? En alsof dat nog niet genoeg was, genoot ik van het zoetige, lichtelijk medicinale luchtje van de enorme blauwspar en de verleidelijke geuren van de met in calvados geweekte appels gevulde en met pancetta omwikkelde fazanten die in de oven stonden te garen.

Zoals gewoonlijk had Mark, die echt fantastisch kon koken, weer verschrikkelijk zijn best gedaan voor ons kerstmaal, maar ik voelde me die ochtend zo intens voldaan dat het me geen barst kon schelen wat ik straks op mijn bordje zou krijgen – al waren het vissticks geweest. Onze Kerstmis mocht dan niet de meest gezellige en drukke kerst zijn – mijn vader was op Barbados met zijn vriendin Norma en haar twee tienerzoons en Marks ouders, Jackie en Dennis, waren druk in de weer met de voorbereidingen van de kerstlunch voor de gasten van de Dog and Fox, hun pub even buiten Norwich – maar Mark en ik vonden het heerlijk om samen thuis te kunnen zijn. Na het eten zouden we ons aankleden en met Fluffy naar Hampstead gaan voor wat in de loop van ons vijfjarig samenzijn onze traditionele heidewandeling was geworden. Wat kon heerlijker zijn dan een rustig, kalm etmaal thuis na die waanzinnige drukte van de weken die aan de feestdagen vooraf waren gegaan? Ik had momenten waarop ik, na de vele liters Bollinger, de eindeloze opgewektheid en het peinzen over welke designerjapon, oogschaduw en avondtasje deze of gene klant het beste stond, het hele modegebeuren zó zat was dat ik overwoog er voorgoed uit te stappen.

En er was nog een andere reden waarom ik me die kerstochtend zo gelukkig voelde. Er waren nog maar zes dagen te gaan tot de eenendertigste december. En dat betekende dat Mark en ik weer een jaar langer samen waren. Gedurende de afgelopen twaalf maanden had ik meerdere malen gevreesd dat we het niet zouden halen. En dat was het jaar daarvoor ook zo

geweest. En ja, het jaar dáárvóór ook. Maar kijk aan, over een weekje was het oud en nieuw en we waren nog altijd bij elkaar. Ik koesterde het heerlijke gevoel terwijl ik met een lepeltje het met cacao bestrooide schuim van mijn cappuccino schepte en in mijn mond stopte. Het was, goedbeschouwd, een kerstwonder. Niet helemaal de bevalling van de Heilige Maagd, maar toch.

‘Eens zien. Wie wil er cadeautjes?’ Mark was op zijn hurken naast me komen zitten.

‘Ik!’

Hij zette zijn mok neer en kroop onder de boom, en onder zijn badjas ving ik een glimp op van zijn marmerblanke, naakte billen. Na enig gescharrel kwam hij weer tevoorschijn met een stapel cadeautjes, die allemaal beeldig waren ingepakt in prachtig rood met goud papier en zilveren strikken. Cadeautjes die hij speciaal voor mij en Fluffy had ingepakt. In een opwelling boog ik me naar hem toe en kuste hem.

‘Mmm. Waar heb ik dat aan te danken?’ vroeg hij glimlachend.

‘Zomaar. Je bent gewoon een lekker ding.’

“‘Een lekker ding’? Wat is dát nou weer voor uitdrukking? Dat zul je wel van die jonge assistentes van je hebben. Bedoel je niet mild, verfijnd en onweerstaanbaar?’

Als Mark iets níet was, was het wel mild en verfijnd. Maar onweerstaanbaar? Ik keek naar zijn volle, glimlachende lippen, naar zijn wijd uiteen staande blauwe ogen met de lachrimpeltjes eromheen, en zijn verweerde gezicht dat verzacht werd door de bos ongetemde, wilde krullen. Hij was op zijn veertigste nog steeds een bijzonder aantrekkelijke man, nóg aantrekkelijker zelfs dan hij geweest was toen hij vijf jaar eerder in mijn leven was verschenen.

‘Nou, echt onweerstaanbaar zou ik je niet willen noemen,’ zei ik, terwijl ik de dennennaalden verwijderde die in zijn haar waren blijven steken.

‘Waarom niet?’ Hij tuitte zijn lippen tot een spottende kus en dook boven op me. Terwijl we als een stel kleuters een robbertje stoeiden, stootte ik met mijn elleboog per ongeluk tegen Fluffy’s

neus. Hij werd wakker, slaakte een hoog blafje, sprong overeind en probeerde zich in het spel te mengen. Maar terwijl hij in de zoom van Marks badjas hapte, trapte hij Marks cappuccino omver.

Fluffy was als eerste aan de beurt met de pakjes. We hadden hem schandalig verwend, maar ik kan niet zeggen dat hij onder de indruk was. We hadden een nieuw bedje van namaakbont voor hem gekocht, maar hij wilde er niet in – zelfs niet toen we hem daartoe probeerden te verleiden met het ecologisch verantwoorde, zelfgebakken hondenkoekje met carobsmaak. Het enige wat hij wilde was het papier waarin de mand had gezeten, om het in zo veel mogelijk stukken te scheuren. De Burberry-halsband en -riem die ik met mijn personeelskorting op de luxe cadeauafdeling van Haines had gekocht, stonden hem fantastisch, hoewel het effect er meer eentje was van een nouveau-riche rocker dan dat van de landjonker-met-stamboom waar ik op had gehoopt. Maar ja, met zijn magere, stropershondachtige lijf, zijn naar verhouding nogal lange rug, zijn waggelende gang, zijn uitstekende heupbotten en dat cartoonachtige, recht overeind staande toefje zwartwitte haar op zijn kop dat hem het aanzien van een zwabber gaf, was Fluffy nu eenmaal niet het stamboomachtige type.

Gelukkig maakte het sterling zilveren naamplaatje in de vorm van een kluiif dat we voor hem hadden laten graveren veel goed. Niet dat Fluffy veel om designeraccessoires leek te geven. Sterker nog, het enige cadeautje waar hij echt belangstelling voor had, was de goedkope kerstkous die we vol hadden gepropt met botjes van buffelhuid en snoepjes met leversmaak die Mark bij de dierenzaak in de buurt had gekocht, en die Fluffy binnen enkele minuten naar binnen had gewerkt (met inbegrip van een deel van het plastic netje waar de kluiifjes in hadden gezeten), ondanks het feit dat we hem ervoor hadden gewaarschuwd dat hij, als hij dat zou doen, straks geen trek meer zou hebben in de feestelijke lunch.

Vervolgens waren wij aan de beurt. Ik had de nieuwe autobiografie van Eric Clapton voor Mark gekocht en hij gaf me een

cadeaubon voor een dag in Londens meest chique spa. Ik gaf hem een sweatshirt van Paul Smith en hij had voor mij die prachtige roodleren laktas van Vivienne Westwood gekocht waar ik al het hele seizoen een oogje op had gehad. Ik had de Bose-oor-telefoon voor zijn iPod voor hem gekocht en hij had voor mij de litho van achtduizend pond van Banksy gekocht waaraan hij, toen we een paar maanden tevoren op een tentoonstelling waren geweest, zijn hart had verpand.

Iedereen die al die geschenken zo bij elkaar zag zou mij, in vergelijking met mijn verschrikkelijk gulle echtgenoot, mogelijk nogal gierig hebben gevonden. Het was alleen wel zo dat alles wat Mark en ik met onze creditcards voor elkaar hadden gekocht uiteindelijk van onze gezamenlijke bankrekening werd betaald. En ik zeg 'gezamenlijke bankrekening' omdat hij op naam van ons beiden stond. We hadden alle twee een chequeboekje, betaalpasjes en toegang tot internetbankieren. Dus alles wat van die rekening werd betaald, was een gezamenlijke uitgave.

Het enige wat niet gezamenlijk aan die rekening was, was het geld dat erop werd gestort.

Dat was enkel en alleen van mij.

Zoals ik regelmatig tegen mijn vader had gezegd wanneer hij weer eens moeilijk deed over Mark was er, afgezien van een omkering van de traditionele rolverdeling, niets ongewoons aan onze financiële situatie. Er waren op de hele wereld miljoenen stellen van wie er een de voornaamste kostwinner was. In ons geval was ik dat – ik zorgde voor het grootste deel van ons inkomen terwijl mijn echtgenoot, die zo af en toe ook eens wat bijverdiende, me hielp met het uitgeven ervan. Heel toevallig was geld uitgeven een van de drie dingen waar die echtgenoot van mij goed in was. De andere twee, dat waren koken en seks.

'Wow!' riep ik uit terwijl ik de Banksy uitpakte. 'Dus dan heb je hem toch gekocht!'

'Ja.' Hij keek er met trots naar en glimlachte. 'Ik ben een paar dagen later teruggegaan naar die galerie. Met mijn Visa.'

'Ongelooflijk!'

'Ben je er blij mee?'

‘Natuurlijk! Hij is prachtig!’ Zo prachtig als hij maar kon zijn wanneer je in aanmerking nam dat het ging om een afbeelding van een rat die een bord vast had waarop de woorden ‘Welkom in de Hel’ waren gekrabbeld. ‘Ik ben alleen... nou ja, verrast dat je er al dat geld aan hebt uitgegeven, dat is alles.’

‘Ja, nou, ik weet dat het ontzettend extravagant is,’ ging Mark verder terwijl hij me, nu wat onzeker, aankeek. ‘Maar ik dacht dat je er blij mee zou zijn.’

‘O, dat ben ik ook! Ik ben er érg blij mee! Ik bedoel, hij is prachtig, Mark. Het is een schitterend cadeau. Heel erg bedankt! En waar denk je dat we hem het beste kunnen ophangen?’

‘Nou, ik weet niet. Ik had gedacht... daar, misschien.’

Hij wees op de kleine mezzanine boven een deel van de keuken. Dat was onze werkhoeke, waar Mark zijn digitale piano had staan die ik hem voor zijn laatste verjaardag had gegeven in de vage hoop dat het ding hem zou inspireren tot de compositie van zijn grote hit.

‘Mmm.’

Zijn gezicht betrok. ‘Waarom zeg je dat zo, Annie?’

‘Hoe bedoel je?’

‘Nou, het klinkt zo achterdochtig. Mmm? Net alsof je denkt dat ik de Banksy voor mijzelf gekocht zou hebben.’

Ik kon het niet uitstaan dat hij mijn gedachten kon lezen. ‘Mark! Hoe kun je dat zo zeggen!’

‘Nou, ik denk gewoon dat hij daar mooi zal staan. Jij niet?’

‘Ja, fantastisch.’

‘Echt? Moet je horen, ik weet dat het veel geld is, maar het leek me een goede investering. Ik bedoel, afgezien van dat het een cadeau is. Ik weet zeker dat ik in de *Guardian* heb gelezen dat de prijs van Banksy’s werk omhoogschiet.’

‘O, ja?’

‘En ik vond ook dat je voor Kerstmis iets bijzonders verdiende.’ Ineens keek hij beschaamd. ‘Ik wilde je verwennen. Je hebt zo hard gewerkt dit jaar, en zoveel geld verdiend, terwijl ik... Nou, ik heb weer eens geen bal uitgevoerd. Zoals gewoonlijk.’

‘Dat is niet waar!’

‘Hou op, Annie.’

Ik smolt altijd weer opnieuw wanneer Mark op die manier over zichzelf begon. Eerlijk gezegd kon ik het niet verdragen wanneer hij zo negatief over zichzelf deed. Voor hem was niets zo belangrijk als het componeren van gitaarmuziek en het schrijven van songteksten – iets wat hij al deed sinds hij honderd jaar daarvoor zijn studie had afgebroken. Een studie waarin hij, volgens mijn vader, de meest luie en trage student ooit moest zijn geweest. Hij deed zo zijn best met dat componeren, maar het wilde hem maar niet lukken. De flarden van zijn nummers die hij mij zo nu en dan voorspeelde, klonken me allemaal als potentiële hits in de oren, de kwestie was alleen dat hij iemand moest zien te vinden die bereid was ze op te nemen.

Alleen niemand wist wanneer dat ooit eens zou gebeuren. Het was geen wonder dat hij zich zo ontmoedigd voelde. Terwijl het me in mijn carrière voor de wind ging sinds we bijna vijf jaar geleden waren getrouwd, was hij met de zijne geen stap verder gekomen. Hij had ambitie – nou ja, een beetje dan, maar had hij ook voldoende talent? Ik vond zijn muziek geweldig, maar helaas dachten de deskundigen in het vak daar anders over. Jaar in jaar uit bleef Mark de moed erin houden – hij schreef en herschreef en schaafde zijn composities eindeloos bij, net zolang tot er uiteindelijk nog maar weinig van over was. Op zijn bureau lag een dikke stapel brieven – afwijzingen van muziekuitgevers, platenproducers en agenten van zangers. Sommige waren beleefde epistels waarin de schrijvers zich uitdrukten in de trant van dat ze helaas al zo veel klanten hadden dat Marks talent bij hen nooit tot zijn recht zou kunnen komen. Andere waren ronduit beledigend, en ten slotte had je ook nog agenten die het niet eens nodig vonden om te antwoorden. Waarschijnlijk hadden ze ook niet eens geluisterd naar de cd die hij hun had gestuurd, maar was het schijfje rechtstreeks in de prullenbak beland zoals de dvd's van oude televisieseries die je altijd bij elke zondagkrant cadeau scheen te moeten krijgen.

‘O, lieveling, doe niet zo mal!’ zei ik nu tegen Mark. ‘Je bent een geniale componist!’

‘Ik ben waardeloos.’

‘Dat ben je niet! Ik geloof in je.’

‘Dank je. Maar wat weet jij van muziek?’

Dat was Marks steevaste, lichtelijk beledigende antwoord wanneer ik zijn werk prees. ‘Nou, ik luister naar de radio en ik kijk ook wel eens naar MTV. En daarbij, je weet best dat ik niet zou kunnen doen wat ik doe als ik jou niet had. Zulke lange dagen op de zaak draaien, bedoel ik. Wie zou er voor Fluffy moeten zorgen als jij een volle baan had gehad? En wie zou er voor mij moeten zorgen?’

Uiteindelijk lukte het me hem weer wat op te vrolijken, en we gingen terug naar bed. Terwijl Fluffy zachtjes op het kleed lag te snurken, bedreven wij de liefde. Lange tijd was het niet zo fijn en teder tussen ons geweest. Ik stond zelfs van mezelf te kijken om het feit dat ik niet eens moest doen alsof ik een orgasme had – iets wat de laatste tijd maar al te vaak was voorgekomen. Het was niet dat Mark me niets meer deed, het was alleen dat ik doorgaans zo moe was wanneer ik eindelijk thuiskwam van mijn werk dat ik liever een beker warme melk had dan de hartstocht die in de aanbieding was. Misschien werd ik wel oud.

Na afloop kropen we lekker dicht tegen elkaar aan en bekeken een dvd van *It's a Wonderful Life*.

‘Wat ruik ik?’ riep Mark opeens. ‘Er staat iets aan te branden. O, verdomme, dat moet de fazant zijn!’ Hij sprong uit bed en rende, met Fluffy op zijn hielen, in zijn blootje naar de keuken.

Voor me uit grinnikend ging ik lekker in de kussens zitten en luisterde naar de huiselijke symfonie vanuit de keuken – het gerammel van de braadslede die uit de oven werd gehaald, het rit-selen van aluminiumfolie, het geratel van de messenlade, gevolgd door een reeks verwensingen.

‘Geen paniek, zuster,’ riep hij. ‘Ze mag dan derdegraads verbrandingen hebben, maar ik denk dat ik haar kan redden. Ik vrees echter wel dat er geamputeerd zal moeten worden.’ Een paar minuten later kwam hij de slaapkamer binnen met een verkoolde drumstick en vroeg: ‘Denk je dat deze gaar is?’

Toen ik bijna dubbelsloeg van de lach, griste Fluffy hem het

verbrande stuk gevogelte uit de hand, ging ermee op het kleed naast het bed liggen, klemde het tussen zijn voorpoten en wilde zich eraan te goed doen. Tot zijn woede pakte Mark het hem meteen weer af voor het geval de botjes in zijn bek zouden versplinteren. Vervolgens sloot hij de verongelijkte hond in de slaapkamer bij mij op en keerde terug naar de keuken om de rest van ons kerstmaal te redden.

Getrouwd zijn! Er ging niets boven, dacht ik terwijl Fluffy, die woedend was omdat hij niet meer naar de keuken kon, eerst een paar seconden bij de deur ging zitten piepen en vervolgens, op wraak belust en azend op iets wat hij zou kunnen vernielen, onder het bed kroop. Voldaan besepte ik hoe verstandig ik eraan had gedaan om bij Mark te blijven. Nadat ik achttien maanden eerder achter zijn verhouding met Fern, onze pilatesjuf, was gekomen, had mijn beste vriendin Clarissa me ervoor gewaarschuwd dat hij van zijn leven niet volwassen zou worden en nooit met één vrouw genoeg zou willen nemen. Het was me echter, onder het genot van een fles Chileense Sauvignon Blanc en een grote schaal zoute amandelen bij de Roach and Parrot in Upper Street, gelukt haar ervan te overtuigen dat ze zich vergiste.

‘Mark zegt dat hij alleen maar een verhouding had omdat hij ongelukkig en gefrustreerd was,’ had ik defensief gezegd. ‘Het was voor een groot deel mijn schuld.’

‘Jóúw schuld?’ had Clarissa stomverbaasd uitgeroepen terwijl ze op het puntje van haar stoel was gaan zitten. Zelfs in een oude zwarte broek en een marineblauwe trui van haar man, die haar niet alleen drie maten te groot was, maar die bovendien zijn beste tijd had gehad, kreeg mijn lange, slanke vriendin het nog voor elkaar om er even chic en elegant uit te zien als Erin O’Connor. Zelfs het donkerblauwe schooluniform had haar nog goed gestaan – iets wat van geen enkel ander meisje gezegd zou kunnen worden. ‘Die waardigheid zit haar nu eenmaal in het bloed,’ had haar moeder ooit eens tegen mij gezegd, in de woonkamer van haar ouderlijk huis op Cadogan Square – een sobere villa vol met oude, geverniste portretten van mensen van wie ik nog nooit had gehoord, en donker victoriaans meubilair dat, net als de finan-

ciën van de Garlands, betere tijden had gekend. ‘Je moet namelijk weten, lieve kind, dat Clarissa’s grootmoeder hertogin was. En beschaving is nu eenmaal iets wat je, zoals iedereen weet, bij de geboorte meekrijgt.’ Misschien dat Clarissa’s moeder me had willen afschrikken omdat ze het maar niets vond dat ik en haar dochter vriendinnen waren. Ik kwam nu eenmaal uit een heel eenvoudig milieu, en in de ogen van mevrouw Garland was ik gewoon niet beschaafd genoeg. Het aardige aan Clarissa is evenwel dat die dingen haar niets konden schelen, ook niet toen ze nog maar elf was. Zij en ik waren vanaf onze eerste schooldag onafscheidelijk, ondanks het feit dat ik mijn grootmoeder ‘oma’ noemde in plaats van ‘mevrouw’, mijn uitspraak nogal plat was en ik mijn aardappels met mijn mes te lijf ging (hoewel mijn nieuwe leraren daar al vrijwel meteen een stokje voor staken).

Hoe dan ook, het bleek al snel dat Clarissa helemaal niets van die oude, vervallen aristocratische wortels van haar afkomst wilde weten. Nog voor ze goed en wel haar eindexamen had gedaan, sloot ze zich aan bij de socialistische arbeiderspartij en ging samenwonen met James, een straatarme mijnwerkerszoon uit Wales die een linkse student was. Nu, zeventien jaar later, zat diezelfde James in de Queens Council – de ererang van advocaten – en was hij een trouwe aanhanger van de Liberale Democraten, terwijl Clarissa maatschappelijk werkster was en de geteisterde en lichtelijk overwerkte moeder van hun vier beeldschone dochters Rachel, Rebecca, Emily en Miranda. Maar wat nog veel belangrijker was – in ieder geval voor mij – was dat ze nog steeds mijn beste vriendin was.

‘Ik heb Mark de laatste tijd niet genoeg aandacht geschonken,’ ging ik verder met uitleggen. ‘Ik ben niet lief genoeg voor hem geweest. Mijn werk heeft me gewoon te veel in beslag genomen.’

Clarissa had haar lange, steile haren geschud. ‘Dat is omdat je geweldig bent in je werk! Je hebt de personal shopping-afdeling van Haines tot een succes gemaakt. *Vogue* heeft je in hun laatste nummer niet voor niets uitgeroepen tot de “make-overkoningin”, lieverd. Dat zou Mark moeten begrijpen. Hij zou trots op je moeten zijn.’

‘O, dat is hij ook. Dat weet ik zeker.’

‘En zegt hij dat ook regelmatig tegen je?’

‘Ja,’ had ik gejukt. Maar toen Clarissa me doordringend had aangekeken, had ik toegegeven: ‘Nou, de laatste tijd niet meer.’

‘Annie, je mag je niet schuldig gaan voelen over je succes. Je hebt een gave om mensen te helpen er beter uit te zien. Ik bedoel, kijk maar naar wat je voor hoe-heet-ze-ook-alweer hebt gedaan. Het ene moment werd ze in de rioolpers nog een schande voor de politiek genoemd, het volgende wilde elk belangrijk vrouwenblad haar op de cover hebben.’

‘Wie bedoel je?’

‘Je weet wel – de schaduwminister voor afvalverwerking en recycling.’

‘Nou, dat was een koud kunstje, want ze had er niet waarde-lozer uit kunnen zien.’

‘Mark zou je dankbaar moeten zijn. Eén van jullie twee zal toch een beetje behoorlijk de kost moeten verdienen, verdorie.’

‘Dat weet ik. Maar volgens mij beseft hij niet goed hoeveel de dingen kosten.’ Ik at een paar amandelen en spoelde ze weg met een flinke slok Sauvignon. ‘En dan is er natuurlijk ook nog de babykwestie.’

‘Aha. De belazerde babykwestie,’ herhaalde ze nadrukkelijk met die voortreffelijke uitspraak van haar, ‘die van tijd tot tijd zijn akelige kop weer opsteekt.’

‘Het is niet om te lachen. Het is echt een probleem. En je kunt het Mark niet kwalijk nemen dat hij kinderen wil.’

‘Nou nee, waarschijnlijk niet. Mannen hebben van die zielige kleine ego’s dat ze kinderen nodig hebben om te bewijzen dat ze echte kerels zijn. Kijk maar naar James. Nou ja, noem me maar ouderwets, maar als je het mij vraagt is overspel plegen niet de beste manier om je vrouw zwanger te krijgen.’

‘Nou nee. Maar je kent mij, en ik ben niet rijp voor het moederschap.’

Clarissa had haar welgevormde, aristocratische wenkbrauwen opgetrokken. ‘Je bent anders wél eind dertig, lieverd. De tikken-de klok en al die onzin meer.’

‘Fijn dat je me daar even aan herinnert. Je lijkt Mark wel. En mijn vader. Zie je nu wel? Zelfs jij vindt dat ik Mark wegjaag omdat ik nog geen kinderen wil!’

‘Kom, je kon verwachten dat hij ze vroeg of laat zou willen hebben. Hij komt uiteindelijk uit een groot, gezellig gezin. Hoeveel zussen heeft hij ook alweer? Zes? Zeven?’

‘Drie. Maar ik ben de tel kwijt van al die neefjes en nichtjes.’ Ik duwde de schaal met amandelen naar haar kant van de tafel. ‘Laat me daar niet meer van eten, alsjeblieft. Verbied het me. Afgezien van deze nog,’ had ik gezegd, terwijl ik snel nog een handje in mijn mond had gepropt. Dit was niet het ideale moment om me aan mijn dieet te houden. En welk moment was dat wel? ‘Ik denk toch dat ik in de toekomst meer mijn best voor hem zal moeten doen als ik wil dat hij me voortaan trouw is.’

‘Goed idee,’ had Clarissa droogjes gezegd. ‘Neem een heleboel kindertjes om Mark tevreden te houden. Een verzameling krijende peuters die de flat onveilig maken – dat zal hem wel in het gareel houden.’ Clarissa had wanhopig haar hoofd geschud. ‘Annie, je zou jezelf eens moeten horen. Je klinkt als een mishandelde echtgenote die zichzelf de schuld geeft van het schandalige gedrag van haar man en zich vervolgens opnieuw in elkaar laat slaan.’

Terwijl ik daar die kerstdag zo op bed lag, probeerde ik dat gesprek van me af te zetten en me in plaats daarvan te concentreren op de uit 1946 stammende zwart-witbeelden van het Amerikaanse stadje die, over het scherm gleden in *It's a Wonderful Life*. Maar zelfs terwijl ik keek naar hoe de wanhopige George Bailey – James Stewart – tegen zijn beschermengel zei dat zijn leven een grote mislukking was, bleef ik in gedachten bij Marks overspel van weleer.

Ondanks wat Clarissa had gezegd nadat ik die walgelijke tanga van Fern tussen de vele paren sokken in zijn sporttas had gevonden, wist ik dat ik er goed aan had gedaan om bij hem te blijven. Uiteindelijk was het maar een kortstondige affaire geweest, een *Brief Encounter*, zullen we maar zeggen. Behalve dan dat, in tegenstelling tot Celia Johnson en Trevor Howard, de ver-

liefde sterren van een van mijn favoriete zwart-witfilms, Mark en Fern wél met elkaar naar bed waren geweest in plaats van alleen maar met de gedachte te spelen. En als ik me niet vergiste hadden ze dat zelfs heel wat keren gedaan. Maar Mark had volgehouden dat het alleen maar was gebeurd omdat hij zo gedeprimeerd en teleurgesteld was geweest aangezien hij zo veel meer van onze relatie had verwacht, en hij had gezworen dat het niet nog eens zou gebeuren. En als je het goede en het verkeerde van de situatie, met inbegrip van die kanten tanga en al, tegen elkaar afwoog, wat waren dan een paar nietszeggende wippen in vergelijking met ons huwelijk?

In *It's a Wonderful Life* kwamen de brave burgers van Bedford Falls bijeen om George Bailey van de financiële ondergang te redden terwijl zijn vrouw Mary met tranen in de ogen stond toe te kijken. Terwijl ik lekker wegkroop onder de dekens, prees ik mijzelf gelukkig met het feit dat het in het afgelopen jaar echt een stuk beter was gegaan tussen mij en Mark. Het was niet gemakkelijk geweest, maar het was ons gelukt om moeilijke onderwerpen – zoals geld, en Fern, en het krijgen van kinderen, en geld, en Fern, en mijn lange werkdagen, en de lange dagen waarop hij niets deed, en Fern, en geld – te mijden, met het gevolg dat we veel minder ruzie hadden gehad dan voorheen. In de weken voor Kerstmis had hij veel gelukkiger en meer ontspannen geleken dan in het begin van het jaar. Hij was zelfs aan een nieuw nummer begonnen waar hij goede vorderingen mee maakte. Zodra zijn talent erkend werd, zou het wel weer goedkomen met zijn eigenwaarde en uiteindelijk zou het tussen ons net zo worden als tussen George en Mary Bailey. Eind goed, al goed.

Ik hoorde geritsel onder het bed en het puntje van Fluffy's lange, ruige staart, die onder de volant uitkeek, zwiepte opgewonden heen en weer. Het was duidelijk dat hij iets spannends had gevonden tussen de troep die we onder het bed hadden weggeschoven, en te oordelen naar de geluiden, was hij enthousiast bezig om de boel aan flarden te scheuren.

'Fluffy?' Ik boog me omlaag over de rand van het bed, tilde de volant op en tuurde in het duister. Hoewel Fluffy wist dat ik

daar was, deed hij alsof hij gek was, en hij bleef me zelfs negeren toen ik hem op zijn achterwerk tikte. ‘Wat doe je daar?’ Hij bleef doen alsof jij niets merkte. Wat hij ook gevonden mocht hebben – een oude onderbroek, een half opgegeten koekje of een in elkaar gepropte panty – ik wist dat het niet goed voor hem zou zijn. Hij zou het waarschijnlijk opeten en vervolgens moeten overgeven. Ik was de tel kwijtgeraakt van de talloze keren dat Mark en ik de uitgebraakte resten van Fluffy’s vernielingen hadden moeten opruimen.

Wat had hij nu weer te pakken? ‘Laat los!’ zei ik, zo streng als ik maar kon. Ik had me de moeite kunnen besparen. Het was zinloos, want Fluffy luisterde nooit. Mark, die goed met honden overweg kon, zei dat hij geen hond kende die zo slecht gehoorzaamde als Fluffy.

‘Heb je me gehoord, Fluffy? Ik zei, laat lós!’ Fluffy wierp me een uitdagende blik toe – zijn ogen lichtten geelachtig op vanuit het duister onder het bed – en ging weer door met waar hij mee bezig was. Ik hoorde nog iets scheuren, en vervolgens iets kraken. Ik sprong uit bed, schoot mijn badjas aan, greep hem bij zijn heupen en sleurde hem onder het bed uit. Hoewel hij dreigend gromde, wist ik dat hij me niet zou bijten. Fluffy mocht zich dan graag agressief voordoen, maar in werkelijkheid had hij een enorme hekel aan geweld – afgezien van zo nu en dan eens een vechtpartijtje met andere honden.

‘Zo is het echt wel genoeg!’ zei ik. ‘Geef hier!’ Hij dacht slim te zijn en liet hetgene waar hij op kauwde op het laatste nipper-tje, voordat ik hem onder het bed uit had, uit zijn bek vallen. Zijn onschuldige blik kon niet verhinderen dat er snippertjes rood met goud papier aan zijn snuit plakten.

Ik liet hem los, maar voordat hij weer onder het bed zou kruipen, griste ik zijn kleffe prooi eronder vandaan. Ik mikte het op bed en hij sprong er opgewonden blaffend achter aan. Nadat ik hem achterna was gedoken, rukte ik het ding bij hem weg. ‘Eraf!’ riep ik terwijl ik op de matras ging staan en Fluffy, zijn lijf in vreemde bochten draaiend, happend naar mijn hand sprong. ‘Eraf! Stoute hond! Af!’ Ten slotte liet hij zich van het

bed af glijden en ging, verlangend naar het pakje kijkend, braaf naast het bed zitten wachten.

Hij had nog een kerstcadeautje gevonden. Het zat in hetzelfde dure, rood met gouden inpakpapier als de Banksy. Ik las de woorden op het kaartje. ‘Lieweling,’ stond er, in Marks krabbelhandschrift, ‘een kleinigheidje voor onze wandelingen op de hei.’ Daaronder stond de lange rij kruisjes gevolgd door een ster waarmee hij al zijn briefjes aan mij ondertekende. Hij moest vergeten zijn om het eerder aan mij te geven, dacht ik. Of misschien bewaarde hij het wel als een speciale verrassing voor later op de dag.

Ik voelde me heerlijk warm worden vanbinnen.

Ik glimlachte bij mezelf, ja, dat deed ik echt.

Ik dacht: wat ben je toch een vreselijke bofferd.

‘Alles in orde daarbinnen?’ riep Mark vanuit de keuken. ‘Het is bijna klaar.’

‘Ja, hoor,’ riep ik terug. ‘Alles is piekfijn in orde hier. Ik kom eraan.’

Ik wist dat ik het pakje weer onder het bed zou moeten leggen en moest wachten tot Mark het aan mij zou geven, maar ik kon mijn nieuwsgierigheid niet de baas. Ik popelde om te zien wat hij voor me had gekocht voor onze wandelingen op de hei. Een kasjmier sjaal van N.Peal’s in de Burlington Arcade? Of een hoed van Nicole Farhi? Of misschien wel die gele, met bont gevoerde handschoenen van Mark Jabobs die me de vorige week waren opgevallen toen ik bij Harvey Nichols was gaan spioneren?

Heel voorzichtig, om het papier niet verder te scheuren, trok ik het open en keek erin.

Mijn hart stond stil. Opperold, als een slang in een nestje van cellofaan en gouden vloeipapier, lagen een hondenhalband en een riem. De riem was handgestikt en gemaakt van de mooiste, meest glanzende struisvogelhuid. Aan de bijpassende halband hingen talloze kleine bedeltjes – geëmailleerde sterretjes, een zilveren kennel, een mobiele telefoon met knopjes van namaak-diamantjes en een voerbak, en dat allemaal met kleine zilveren hartjes ertussen.

Ik realiseerde me dat Mark daar een vermogen voor betaald moest hebben – het waren echt de allermooiste halsband en riem die ik ooit had gezien.

Er was alleen één dingetje dat niet klopte.

De kleur.

Roze.

Na enkele momenten van verwarring werd me alles ineens verschrikkelijk duidelijk. Dit mooie roze setje was niet bestemd voor onze uiterst mannelijke hond. Ergo, die vele kruisjes op het kaartje waren evenmin voor mij bestemd.

‘Het eten staat op tafel!’ riep Mark opgewekt vanuit de woonkamer. ‘Kom gauw, engel!’

Ik kon geen woord uitbrengen en ging zitten, met het kleffe, half geopende pakje in mijn hand. Fluffy kwam snuffelend naderbij om te zien of hij het weer terug kon krijgen. Deze keer liet ik hem begaan toen hij het uiteinde van de riem te pakken kreeg en erop begon te kauwen. Wat kon het me schelen als het ding vol kwam te zitten met tandafdrukken? Ik probeerde te bepalen wat het ergste verraad was – dat Mark weer een verhouding had of dat hij het cadeautje dat hij voor zijn nieuwe geliefde had gekocht onder ons bed had verstopt. Hoe kon hij me, wetende dat het ding onder ons lag, zo liefdevol in zijn armen hebben genomen als hij zojuist had gedaan? Hoe had hij me zo teder kunnen beminnen, alsof hij het ook meende, zonder zich tegelijkertijd verschrikkelijk schuldig te voelen? Want áls hij zich schuldig had gevoeld, dan had hij dat beter weten te verbergen dan hij dat rotcadeautje had gedaan. Ik moest wel totaal blind zijn voor zijn gevoelens, want ik had echt niets aan hem gemerkt.

Hoe kon ik zo ontzettend stom zijn!

Ik moest snel nadenken. Hoe zou ik dit aanpakken? Zou ik hem, zodra hij aan tafel was gaan zitten, wurgen met de riem? Of kon ik het pakje maar beter weer terugleggen onder het bed, er niets van zeggen en proberen te doen alsof ik het nooit had gevonden? Dat had ik indertijd ook met Ferns tanga geprobeerd, maar ik ben – in tegenstelling tot Mark, dat was duidelijk – heel slecht in het verbergen van mijn gevoelens. Uiteindelijk had hij

slechts zes gebroken borden in evenveel seconden nodig gehad om te begrijpen dat er iets goed mis was tussen ons.

De beslissing werd me uit handen genomen toen Mark opeens in volle vaart de slaapkamer binnenkwam.

‘Hé, schat, ons verbrande hapje ligt koud te worden,’ zei hij. ‘Kom en...’ De rest van zijn woorden bestierden hem op de lippen toen hij het roze riempje van struisvogelhuid zag dat tussen mijn hand en Fluffy’s op elkaar geklemde kaken spande. Hij verstijfde. Onze blikken kruisten elkaar en hij trok lijkleek weg.

‘O, shit!’ zei hij. Hij kwam naar me toe, duwde Fluffy opzij en knielde berouwvol aan mijn voeten. ‘O, lieveling, ik weet wat je moet denken,’ zei hij terwijl hij zijn hand op de mijne legde en hem drukte. ‘Maar geloof me als ik zeg dat het alleen maar een stomme flirt was. Het heeft niets te betekenen.’

Ik had even nodig om dit te verwerken, en toen zei ik: ‘Voor jou niet, misschien.’

‘O, Annie, het spijt me zo verschrikkelijk. Ik weet niet, het is gewoon gebeurd. Je moet namelijk weten dat ik –’

Ik viel hem in de rede en trok mijn hand weg. ‘Ik ben niet geïnteresseerd in je smoezen.’

‘Toe, lieveling, laat het me alsjeblieft uitleggen.’

‘Nee,’ zei ik. ‘Deze keer niet meer.’ Ik zuchtte. ‘En nooit meer.’

‘Annie?’ zei hij. ‘Hoe bedoel je dat?’

Ik keek in de prachtige blauwe ogen van mijn echtgenoot en wist dat ik hem, ongeacht wat hij zei of beloofde, nooit meer zou kunnen vertrouwen. ‘Moet je horen, Mark,’ zei ik. ‘We weten alle twee dat het afgelopen is tussen ons. Dit huwelijk is niet wat jij ervan verwachtte, en het is ook niet wat ik me ervan had voorgesteld.’

En toen sprak ik de drie woordjes die het begin vormden van deze hele afschuwelijke opeenvolging van gebeurtenissen. ‘Ik wil scheiden.’

haar eigen moeder had geërfd, die gestorven was in het jaar dat ik was geboren. In de bovenste lade links lag een stapeltje bontgekleurde nylon sjaaltjes, een paar suède avondhandschoenen met paarlen knoopjes aan de pols, een hoeveelheid plastic haarkammen en een aantal haarschuifjes. De lade eronder bevatte geborduurde zakdoekjes – ongebruikt en nog in hun oorspronkelijke verpakking – en een ouderwetse, zeemleren nagelpoetser met een handgreep van been, en ragfijne haarnetjes gemaakt van geknoopt echt haar. De lade aan de andere kant van de knie-ruimte bevatten mijn moeders juwelen – oude jaren-vijftigbroches met gekleurde, namaakhalfedelstenen, een paar grote zilveren oorringen en kleurige kettingen en armbanden van plexiglas, waarvan eentje met een zwart-wit op-artmotief. Verder bewaarde ze er mijn grootmoeders naaizak – een vilten zak met een metalen vingerhoed, een pakje naalden en een streng van vervlochten draden in talloze kleuren, waarvan mijn moeder zo nu en dan gebruikmaakte om een knoop aan te naaien. Als ik het me goed herinner, was haar huishoudelijke aanleg daartoe beperkt.

Het laatje boven de knieruimte was echter mijn lievelingslaatje, want daarin bewaarde mijn moeder haar make-up. In de ondiepe houten vakjes lagen en stonden potjes rouge met waaievormige kwastjes, half gebruikte steentjes Rimmel-eyeliner, sticks Max Factor PanStik, een flesje nagellak van Mary Quant en oude plastic poederdozen waaruit een beetje van de bleke inhoud naar de achterste, stoffige hoekjes was gelekt. En verder bevatte het laatje een grote verzameling vette roze lippenstiften, allemaal in even vette gouden hulzen en allemaal opgebruikt tot de onregelmatige, U-vormige stomp die het resultaat was van de specifieke manier waarop mijn moeder haar lippen stifte.

Het was deze toilettafel, op de bijbehorende kruk, waaraan mijn moeder ging zitten om zichzelf mooi te maken voor ze, een of twee keer per week, een bezoek bracht aan de plaatselijke pub. Liggend op haar bed, in mijn roze, van talloze ruches voorziene babydoll, keek ik naar haar terwijl ze haar zoals ze dat zelf noemde oorlogsverf opbracht. Dat deed ze met haar rechter-

Hoofdstuk 3

Het was eerste kerstdag in het Workhouse, maar van de buitenkant zag het gebouw, het voormalige armenhuis van Islington, er nog even grimmig en deprimerend uit als toen het in de jaren 1840 voor het eerst zijn poorten had geopend voor de paupers uit de buurt.

Maar vanbinnen was het een heel ander verhaal. Waar ooit lange lijsten met regels en voorschriften – *Wanordelijk Gedrag niet Toegestaan, Roken Alleen Buiten, Schuttingtaal Verboden* – hadden gehangen, hingen nu werken van Damien Hirst en plasmascermen. Waar vroeger eenvoudige houten klompen op de splinterige houten vloeren hadden gedreund, liepen nu de zachte zolen van Tod's-loafers nagenoeg geruisloos over het parket van Amerikaans eiken. En waar, in vervlogen tijden, er op elke verdieping slechts een enkele koudwaterkraan was geweest waaraan honderden bewoners zich moesten wassen, beschikte het vroegere tehuis nu over een overvloed aan en-suitebadkamers, douchecellen en douchecabines, die stuk voor stuk waren uitgerust met de allermooiste ontwerpen van Philippe Starck.

Indertijd, in de negentiende eeuw, hadden de bewoners van Islington er alles voor over gehad om niet in het armenhuis te eindigen. Hun nazaten echter, droomden er juist van. Net als de verwaarloosde rijtjeshuizen in de buurt, die al sinds enige tijd opgekocht en gerestaureerd werden door potentiële eerste ministers, was het Workhouse (zoals het oude gebouw onlangs herdoopt was door de groep projectontwikkelaars die de instelling